

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.166/2013/6. szám

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a dr. Tomori Erika ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szalma Tibor ügyvéd által képviselt alperes ellen választottbírósági ítélet érvénytelenítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 15.G.41.856/2012/6. számú ítélete ellen a felperes által 7. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 440.000(négyszáznegyvenezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A választottbírósági ítéletben megállapított tényállás szerint a választottbírósági felperes (Ügyfél) a választottbírósági alperes (Bank) kiemelt magánügyfeleként 2006. augusztus 28-án portfóliókezelési szerződést kötött az alperessel a kezelésébe átadott vagyoni eszközök különféle, közepes kockázatú befektetési eszközökbe, azaz állampapírokba, egyéb kamatozó értékpapírokba, tőzsdei és tőzsdén kívüli részvényekbe, nyílt illetve zártvégű alapok befektetési jegyeibe és bankbetétbe történő befektetésére. Az Ügyfél 2008. elején nem volt elégedett a kezelt vagyon hozamával, ezért a Bank alkalmazottja IRS kamatswap ügyletet ajánlott részére, mely 200.000 CHF összegben volt megköthető. A Bank tájékoztatója szerint az ügylethez indulásként 60 %-os fedezet volt szükséges zárolható készpénz formájában azzal, hogy amennyiben a fedezettség 7 %-ig csökken, akkor pótlólagos fedezetet kérhet a Bank 60 %-ig való feltöltéssel, ellenkező esetben a pozíció

likvidálásra kerülhet. Előnye volt, hogy nagy valószínűséggel rövid idő alatt fix eredményt lehetett vele elérni. A terméket ekkor már két éve forgalmazta a Bank.

A felek 2008. április 15-én a portfóliókezelési szerződés megszüntetése nélkül keretszerződést kötöttek tőzsdei és tőzsdén kívüli azonnali és származtatott, valamint strukturált betéti ügyletek kötésére. A szerződés szerint az Ügyfél az ügyletek bizományosi konstrukcióban való végzésére adhatott eseti megbízásokat a Banknak. E megbízások és azok visszaigazolása kiegészítette a keretszerződést, annak részeként. A kezdeti óvadék mértéke 120.000 CHF volt.

Az Ügyfél több alkalommal kapott tájékoztatást az ügylet árfolyam- és kamatfixálásáról. 2011. május 5-én sérelmezte a Banknál, hogy az ügylet az árfolyam emelkedése miatt már veszteségesse vált számára, egyben kérte a kárának megtérítését és a pozíció megszüntetését.

A Bank közölte, hogy az ügyletet nem vagyongazdálkodás körében kötötte, hanem a keretszerződés alapján. A pozíciót csak akkor lehet megszüntetni, ha az ügylet zárási értékét az Ügyfél 257.155 CHF összegben megfizeti. Visszautasította a kártérítés iránti igényt.

A választottbírói felperes (Ügyfél) a Pénz- és Tőkepiaci Állandó Választottbírói eljárásnál (továbbiakban: Választottbírói eljárás) előterjesztett keresetében elsődlegesen kérte az eredeti állapot helyreállítását, arra hivatkozva, hogy a swap ügylet jogszabályba, illetve jóerkölcsebe ütközik, ezért semmis. A szerződést azért állította jogszabályba ütközőnek, mert a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységekről szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény (Bsz.) 44.§-ában és 54.§-ában foglaltak ellenére a választottbírói alperes a tájékoztatói és tájékoztatási kötelezettségének ténylegesen és valóban nem tett eleget.

A jóerkölcsebe ütközés körében utalt arra, hogy az IRS ügyletekre a választottbírói alperes tudatos megtévesztéssel vette rá őt. A Ptk. 237.§ (1) bekezdése alapján kérte az eredeti állapot helyreállítását akként, hogy foglalja magába a pozíció visszamenőleges hatályú megszüntetését; a fedezetként elhelyezett pénz (120.000 CHF) zárolásának feloldását; az éves árfolyam és kamatfixálások alkalmával realizált pénzmozgások visszaállítását, valamint az ügylet ideje alatt bekövetkezett valamennyi, pótfedezet biztosítása céljából végzett tranzakciók visszaállítását.

Másodlagos kereseti kérelmében 90.272,61 CHF megfizetésére kérte kötelezni a választottbírói alperest szerződésszegéssel okozott kár jogcímén. Álláspontja szerint a Banknak meg kellett volna tagadnia a szerződés megkötését a Bsz. 54.§ (2) bekezdése alapján. E jogszabálysértés miatt őt kár érte, melyet a Ptk. 318.§ (1) bekezdése alapján a választottbírói alperesnek meg kell

térítene.

A választottbíróági alperes (Bank) kérte a kereset elutasítását. Az elsődleges kereseti kérelem kapcsán előadta, hogy a tőkeáttételes ügylet nem jogszabálysértő és a jóerkölcsebe sem ütközik. Kifejtette, hogy a fedezet visszaszolgáltatása, mint járulékos kötelem, csak az alapügylet megszűnésével együtt kérhető (2012. május 14-én tartott tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdés). Jelen esetben nincs helye az eredeti állapot helyreállításának, mert a Bank a fedezetet nem tulajdonba, hanem a szerződés alapján keletkező követeléseire biztosítésként kapta. A fedezet sorsát tehát nem az eredeti állapot helyreállítása keretében kell rendezni. A szerződés semmissége nem jelentené automatikusan az óvadék kiadásának kötelezettségét. Erre csak akkor kerülhet sor, ha az Ügyfélnek a szerződésből nem marad fenn semmilyen kötelezettsége. A Bank a fedezetet a jogviszony megszűnését követő elszámolás során és nem eredeti állapot helyreállítása formájában lesz köteles visszaadni (A6. választottbíróági előkészítő irat, 2012. június 27., 2.1.5. pont 12. oldal).

A másodlagos kereseti kérelem tekintetében hangsúlyozta, hogy a kártérítési felelőssége nem áll fenn.

A Választottbíróóság a 16/2011 számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy az ítélet kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 67.702,43 CHF tőkeösszeget és annak a Ptk. 301.§ (1) bekezdése alapján számított a jegybanki alapkamat szerinti késedelmi kamatát. Kötelezte továbbá az alperest arra, hogy az óvadéki kikötés érvénytelensége miatt az óvadéki fedezetet szabadítsa fel.

Megállapította, hogy a felperes az elszenvedett kár összegéből annak 25 %-át, azaz 22.570,18 CHF összegű kárt köteles viselni. Rendelkezett továbbá a költségek viseléséről.

Az ítélet indokolásában a Választottbíróóság kifejtette, hogy bár az elsődleges kereseti kérelem körében arra a következtetésre jutott, miszerint az alperes megsértette a Bszt. által előírt tájékoztatási és tájékoztatói kötelezettséget, azonban ez nem alapozza meg a Ptk.200.§ (2) bekezdése alapján a jogszabálysértésre alapított semmisséget, mert a Bszt. - bár polgári anyagi jogi normákat is tartalmaz - de az ott írtak betartásának ellenőrzésére a PSZÁF rendelkezik hatáskörrel, ezért a Ptk. hivatkozott jogszabályhelye által megjelölt kivétel valósul meg: a jogszabály az érvénytelenséghez más jogkövetkezményeket fűz.

A jóerkölcsebe ütközés körében bírósági határozatokra utalva hangsúlyozta, hogy nem tartotta megalapozottnak az erre alapított semmisségi keresetet, mert a kamat-swap ügylet törvényileg elismert szerződéstípus. A választottbíróági alperes szerződéskötési magatartása sem ütközik a jóerkölcsebe. A felperes is közreműködő magatartást tanúsított és mint felelős embertől elvárható, hogy a

szerződéseit elolvassa, vagy szakértővel elolvastassa. Hangsúlyozta, hogy a választottbíróági felperes nem volt tisztában a szerződés megkötéséből eredő kockázatokkal, így akaratí hibára hivatkozással megtámadhatta volna a szerződést, de ezen kívül nincs olyan tényállási elem, mely a szerződés semmisségét megalapozná.

Megállapította ugyanakkor, hogy a választottbíróági alperes szerződést szept, amikor a fizetendő óvadék feltöltéséről, annak számítási módjáról nem tájékoztatta a választottbíróági felperest. Hivatkozott a PSZÁF PJ-IIIB-1/2010 számú határozatára, mely szerint a választottbíróági alperes Kondíciós listája, amelyre a keretszerződés, illetve az üzletszabályzat utal, nem tartalmazott rendelkezéseket a feltöltés mértékére és a számítás módjára. A visszaigazolás - egyezően a választottbíróági felperesnek átadott írásbeli tájékoztatóval - csupán azt tartalmazza, hogy ha a veszteség eléri a 7 %-ot, akkor a fedezetet 60 %-ra fel kell tölteni. E rendelkezés alapján az óvadék-feltöltési kötelezettség, mint szerződéses kötelezettség nincs kellően meghatározva. Ezt a rendelkezést ezért a Választottbíróóság a Ptk.200.§ (2) bekezdése alapján érvénytelennek találta, és a választottbíróági felperes által az ügylet fedezetének feltöltésére a választottbíróági alperesnek megfizetett összeget visszatéríteni rendelte a választottbíróági felperes részére.

A másodlagos kereseti kérelem körében megállapította a választottbíróági alperes szerződésszegését.

A választottbíróági alperesnek az ítélet kijavítására irányuló kérelmét - melyben kérte, hogy kizárólag a pótfedezetre vonatkoztassa a felszabadítási kötelezettséget - elutasította.

A felperes (választottbíróági alperes) keresetében kérte, hogy a bíróság érvénytelenítse a Választottbíróóság ítéletét a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény (Vbt.) 55.§ (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdés b) pontja alapján. Állította, hogy az eljárásban sérült a felperes tisztességes eljáráshoz való joga, mert a felek nem kaptak lehetőséget arra, hogy az ítéletben kimondottak vonatkozásában ügyüket előadhassák. Álláspontja szerint az ítélet olyan súlyos jogi hibákat tartalmaz, amelyek folytán sérült a jogbiztonság alapvető követelménye és ily módon az ítélet a közrendbe ütközik.

Állította, hogy a Választottbíróóság a kereseti kérelemről való döntésen túl rendelkezett az óvadéki fedezet felszabadításáról is, az óvadéki kikötés érvénytelensége miatt. Ezzel a felek viszonyába önkényesen beavatkozott, tekintve, hogy a keresetben csak a swap ügylet semmisségét állította a felperes. A választottbíróági eljárásban az alperesi bank az erre vonatkozó kereseti kérelem hiányában nem védekezett és nem tett előadást a szerződés, illetve

a meghatározott szerződési rendelkezések létre nem jöttével kapcsolatban. Ebből következően a fedezeti rendelkezések létrejöttét, illetve érvényességét erre irányuló kereset nélkül, hivatalból vizsgálta a Választottbíróság anélkül, hogy erre a feleket figyelmeztette volna. A szerződés részleges érvénytelenségét állapította meg, de nem vizsgálta a Ptk.239.§ (1) bekezdése alapján, hogy a felek e feltétel nélkül, annak hiányában is megkötötték volna-e a szerződést.

Azért állította az ítéletet emiatt közrendbe ütközőnek, mert a Választottbíróság ítéletében elkövetett jogi hibájával lehetetlenné teszi a kiszámíthatóság és előreláthatóság érvényesülését, ezzel az ítélet lerontja a jogbiztonság feltétlen érvényesülést igénylő alkotmányos alapelvet. Azért is sérti a jogbiztonság követelményét az ítélet, mert indokolás nélkül semmisítette meg az induló fedezetre vonatkozó rendelkezéseket, amely miatt a felperes bank nem képes a jövőre nézve az ügyletek feltételeit úgy átalakítani, hogy az induló fedezetre vonatkozó rendelkezések jogszerűek és kikényszeríthetőek legyenek.

Az alperes kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Hangsúlyozta, hogy elsődleges kereseti kérelme az eredeti állapot helyreállítására irányult a swap ügylet érvénytelensége miatt. Az egész szerződés érvénytelenségét kérte megállapítani, minden pontjára kiterjedően és a bizonyítási eljárásban nagy hangsúlyt fektetett az óvadéki kikötés támadására. A Választottbíróság a semmisségi kereset körében nincs kötve ahhoz, hogy a felperes milyen jogcímen kéri megállapítani a szerződés semmisségét, és milyen terjedelemben. Hivatkozva a 2/2010. PK vélemény 5.a) pontjára kifejtette, hogy a kérelemhez kötöttség elve nem érvényesül maradéktalanul az érvénytelenség megállapítása iránti perekben, mert a fél kérelmének a tartalma a bíróságot nem köti a jogkövetkezmények alkalmazása körében. A választottbírósági eljárásban a felek nyilatkozatai tartalmazták az óvadéki kikötésre vonatkozó összes lényeges adatot és szabályt.

A Választottbíróság megindokolta, hogy milyen okból semmisítette meg az óvadéki kikötést. Az indokolás nem kimerítő volta nem alapozza meg az ítélet közrendbe ütközésének megállapítását.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 1.270.000 Ft perköltséget. Ítéletének indokolásában megállapította, a Választottbíróság a határozatában rögzítette, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelmében a pótlólagos fedezet feltöltésére vonatkozó kikötést, annak számszerűsített feltételei hiánya miatt, a szerződés egyéb keresetben felsorolt rendelkezéseivel együtt, a Ptk. 200.§ (2) bekezdése szerint állította semmisnek. A következtetések részben pedig egyértelműen rögzítette, hogy az óvadéki feltöltési kötelezettség nincs kellően meghatározva, ezért

semmis. Ebből következően megállapította, hogy a Választottbíróság az elsődleges kereseti kérelemben foglaltakat bírálta el, az e körben előadott tények alapján, ezért nem terjeszkedett túl a kereseti kérelemben.

A választottbírósági iratok alapján megállapította, a felperes nem volt elzárva attól, hogy az óvadék feltöltési kötelezettséggel kapcsolatban a választottbírósági felperes által nem vitásan előadott állításokkal szemben a nyilatkozatait megtegye. E körben vette figyelembe a választottbírósági felperes által hivatkozott PSZÁF álláspontot is.

Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a Választottbíróság nem sértette meg sem a Vbt. 27.§-ában, sem az eljárási szabályzata 5.§-ában foglaltakat.

A felperes a választottbírósági eljárásban a védekezése alapjául szolgáló tényeket és azok bizonyítékait mind a Választottbíróság tárgyalásán, mind az eljárás során előterjeszthette. Nem akadályozta meg a Választottbíróság, hogy e körben alaki jogait gyakorolhassa, ezért az ítélet a Vbt. 55.§ (1) bekezdés c) pontja szerint nem érvényteleníthető.

Nem bírálható felül sem a részleges érvénytelenséggel kapcsolatban hiányolt bizonyítás elmaradása, mert az a Választottbíróság felül nem bírálható mérlegelési jogkörét érinti, sem a kártérítési követelés idő előttiségeivel kapcsolatos felperesi állítást megítélő érdemi álláspont, mert a polgári bíróság a Választottbíróság ítéletét érdemben nem bírálhatja felül.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Választottbíróság által hivatkozott PSZÁF határozat kellően meghatározza a felperesi bank jövőbeni szükséges jogkövető magatartását az óvadékfeltöltési kötelezettségre vonatkozó rendelkezései megfelelő meghatározása körében. Az ítélet nem rontotta le a jogbiztonság követelményét, ezért a Választottbíróság ítélete emiatt sem ütközik a közrendbe.

A felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a Választottbíróság 16/2011. számú ítéletének az érvénytelenítését. Ennek hiányában kérte a jogerős ítéletben megállapított 1.270.000 Ft ügyvédi munkadíj leszállítását. Perköltség igénye volt.

Állította a Pp.206.§ (1) bekezdésének, 213.§ (1) bekezdésének, a Vbt. 55.§ (1) bekezdés c) pontjának, (2) bekezdés b) pontjának és a 32/2003. (VIII.22.)IM rendelet 3. § (6) bekezdésének megsértését. Hangsúlyozta, hogy a jogerős ítéletnek a kártérítés esedékessége megállapításának hiányával kapcsolatban hozott része nem tárgya a felülvizsgálati kérelemben.

Ugyanakkor az ítélet a Pp.206.§ (1) bekezdését megsértve, okiratellenesen illetve okszerűtlen mérlegeléssel állapította meg azt, hogy a választottbírósági ítélet nem terjeszkedett túl a

kereseti kérelmen, s a Vbt. 55.§ (1) bekezdés c) pontjának hibás értelmezésével, a jogszabályt megsértve állapította meg, hogy a Bank az ügyét elő tudta adni. A jogerős ítélet nem a keresetet és a választottbíróági ítéletet vetette össze vizsgálata során, hanem a választottbíróági ítéletben a keresetként megjelölt részt annak következtetések részével.

Iratellenesen állapította meg azt is, hogy a választottbíróági ítélet megfelelően meghatározza a jövőbeni jogkövető magatartás feltételeit és emiatt érdemben nem vizsgálta, hogy a jogbiztonság sérelme következtében a választottbíróági ítélet közrendbe ütközik-e [Vbt.55.§ (2) bekezdés b) pont]. Mindezekon felül a Bankot okszerűtlenül magas ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte.

Részletesen kifejtett álláspontja szerint a Választottbíróóság az elsődleges kereseti kérelmet mindkét jogalapon elutasította, ennek ellenére a szerződésnek a fedezet feltöltésére vonatkozó része tekintetében részleges érvénytelenséget állapított meg. Ez önmagában túlterjeszkedik a kereseti kérelmen, hiszen az Ügyfél erre irányuló kereseti kérelmet nem terjesztett elő.

A Vbt.55.§ (1) bekezdés c) pontja körében kifejtette, hogy a jogerős ítélet hibásan értelmezni az ügy előadhatóságára vonatkozó, a Vbt. 27.§-ában szabályozott jogot, és ennek megfelelően hibásan értelmezi az érvénytelenítési okot is. Csak akkor lehet azt mondani, hogy a feleknek érdemben lehetőségük volt ügyük előadására, ha a választottbíróóság döntésének alapjául szolgáló tény- és jogkérdések kapcsán lehetőségük volt álláspontjuk kifejtésére. Ha azonban a döntést olyan tényre, jogszabályra vagy jogelvre alapozza, amely az eljárás során a felek részéről nem merült fel, és amelyre a választottbíróóság sem hívta fel a felek figyelmét, akkor a feleknek nincs módjuk ügyük előadására és ezzel a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog sérül. E körben hivatkozott az Európai Unió Bírósága C-472/11 ügyben hozott határozatára, a Legfelsőbb Bíróság EBH2008. 1794. és EBH2011.2421. számú eseti döntésében kifejtettekre.

Mivel az Ügyfél keresetében nem állította önmagában a fedezetnyújtásra vonatkozó rendelkezések - az egész szerződés érvénytelenségétől független - érvénytelenségét, ezért ennek vizsgálatára a választottbíróági eljárásban nem került sor. A jogerős ítéletben állítottakkal szemben azonban ez nem esik a választottbíróóság szabad mérlegelési jogkörébe, hiszen bizonyítás hiányában a feleknek nem volt lehetőségük álláspontjuk előterjesztésére. A Vbt.55.§ (1) bekezdés c) pontjában meghatározott tényállást nem formális, leszűkítő módon kell értelmezni, hanem úgy, hogy az biztosítsa, csak olyan döntés maradjon érvényben, amelynek meghozatalához vezető eljárásban a fél az ügyét érdemben előadhatta. Álláspontjának alátámasztására nemzetközi gyakorlatra hivatkozott.

A másik érvénytelenítési ok kapcsán állította, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el a felperes egyik kereseti kérelmét, amely az ügylet induló fedezetre vonatkozó rendelkezéseinek a Választottbíróság általi megsemmisítését sérelmezte. Álláspontja szerint, miután a Választottbíróság nem indokolta meg, hogy az indulófedezetre vonatkozó rendelkezéseket miért semmisítette meg, az ítélet nem tudja betölteni a feladatát, a bank nem képes a jövőre nézve az ügyletek feltételeit oly módon alakítani, hogy az induló fedezetre vonatkozó rendelkezések jogszerűek és kikényszeríthetőek legyenek.

A jogerős ítélet csak az óvadék-feltöltési kötelezettségre hivatkozott a kereset megalapozatlansága tekintetében, s e körben kellően meghatározottnak találta a felperes jogkövető magatartását, nem tért azonban ki az eredeti óvadéknyújtásra vonatkozó rendelkezések érvénytelenségének kimondására. Ezt sem az alperes, sem a PSZÁF határozat nem állította érvénytelennek, a Választottbíróság pedig nem indokolta meg, hogy erre miért terjedt ki a döntése. Az elsőfokú bíróság ítélete sem tesz semmilyen állítást ezzel kapcsolatban, ezzel az ítélet megkerülte a közrendbe ütközés vizsgálatát, és nem tett eleget a Pp.213.§ (1) bekezdésében foglalt követelménynek.

Az ügyvédi munkadíj összege tekintetében kifejtette, hogy bár a bíróságnak mérlegelési joga van a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (6) bekezdése alapján, de ez is lehet jogszerűtlen. Elismerte, hogy a pertárgyérték magas, azonban a tárgyalás tartama és a beadvány terjedelme alapján okszerűtlenül magasnak tartotta a megállapított munkadíjat.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és a felperes perköltségben való marasztalását.

Állította, hogy a felek minden tényt, bizonyítékot a Választottbíróság rendelkezésére bocsátottak, a kereseti kérelem keretei között született meg az ítélet.

A jogerős ítélet a konkrét tényállásnak megfelelően állapította meg, hogy a szerződés érvénytelenségére hivatkozó kereseti kérelmen a választottbíróság nem terjeszkedett túl, annak alapján jogszerűen ítélt meg a részleges érvénytelenséget.

A közrendbe ütközésre hivatkozás körében kifejtette, hogy a választottbíróság - bár nem kimerítően, de - megindokolta, milyen okból semmisítette meg az óvadéki kikötést.

A perköltség megállapítása sem volt jogsértő, a bírói mérlegelés megváltoztatására önmagában nincs lehetőség. Utalt arra, hogy már eleve egy erősen mérsékelt összeget állapított meg az elsőfokú bíróság.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alkalmazásával, és az abban megjelölt jogszabályhelyek alapján azt nem találta jogszabálysértőnek.

A felülvizsgálati eljárásban elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy túlterjeszkedett-e a Választottbíróság a kereseten akkor, amikor a fedezeti rendelkezések létrejöttét, illetve érvényességét vizsgálta, és ebből következően jogszabálysértő-e az elsőfokú bíróságnak a keresetet elutasító ítélete.

A Kúria megállapította, hogy a Választottbíróság az ügyletnek, mint konstrukciónak a jogszabályba, illetve jóerkölcsbe ütközése kapcsán utasította el a választottbírósági felperes keresetét, és a felek közötti konkrét ügylet tartalmának vizsgálata körében állapította meg a választottbírósági alperes szerződésszegését. Miután a felperes elsődleges keresetében a konkrét ügylet kapcsán fedezetként átutalt összegek visszautalását is igényelte, ezért a Választottbíróság nem terjeszkedett túl a kereseti kérelmen, amikor e körben határozatot hozott.

Figyelemmel arra, hogy az elsődleges kereset körében született meg a Választottbíróság ítéletének ez a része, ezért megalapozottan nem állítható, hogy a részleges érvénytelenséget anélkül állapította volna meg a Választottbíróság, hogy a felek erre vonatkozóan nyilatkozatokat tehettek volna. A választottbírósági alperes nem volt elzárva az elsődleges kereset elleni védekezéstől, mely jogosítványával élt is. Mindezek alapján tehát nem okszerűtlenül, nem a logika szabályaival ellentétesen hozta meg az elsőfokú bíróság az ítéletét ezzel a kereseti kérelemmel kapcsolatban.

A Kúria a felperes által előadottak tekintetében hangsúlyozza, hogy a választottbírósági ítélettel kialakult helyzet az állam bírósága által nem vizsgálható felül, mert az az ítélet érdemi felülbírálatát jelentené, amelyre a rendes bíróságnak érvénytelenítési perben nincs hatásköre.

A felperes állította azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el a felperes közrendbe ütközésre hivatkozással előterjesztett kereseti kérelmét, amely az ügylet induló fedezetre vonatkozó rendelkezéseinek a Választottbíróság általi megsemmisítését, és az erre vonatkozó indokolás hiányát sérelmezte.

A Kúria megállapította, a Választottbíróság ítéletének 1. pontjában kötelezte a választottbírósági alperest arra, „hogy az óvadéki kikötés érvénytelensége miatt az óvadéki fedezetet szabadítsa fel”. Megállapítható az is, hogy a választottbírósági felperes a keresetében az induló fedezet feloldását is kérte. A Választottbíróság ítéletében (14-15. oldal) az ügylet fedezetének feltöltésére megfizetett összeget rendelte visszatéríteni a választottbírósági felperes részére. Nem vitásan a

Választottbíróóság nem választotta külön a különböző fedezeteket (induló fedezet és az ügylet során felmerülő fedezet feltöltés), s nem indokolta meg az egységes jogkövetkezmény alkalmazását. Ez azonban - mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott - a Választottbíróóság ítéletének az érdemi döntése, melyet az állam bírósága nem vizsgálhat felül. Az sem vizsgálható, hogy a Választottbíróóság az anyagi jogi szabályokat hogyan alkalmazta. Nem állapítható meg a közrendbe ütközés abból az okból sem, hogy a Választottbíróóság - a felperes álláspontja szerint - nem indokolta meg kellően az óvadék visszafizetésével kapcsolatos álláspontját.

A perköltség megállapítása körében is alaptalanul hivatkozott a felperes jogszabálysértésre. Az elsőfokú bíróság a jogszabálynak megfelelő összegű ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte a felperest, s a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (6) bekezdése csak lehetővé teszi a mérséklést indokolt esetben, az azonban nem kötelező.

A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete nem jogszabálysértő, ezért a Kúria azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Mivel a felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján a Kúria őt kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költség megfizetésére, amely az alperes jogi képviselétével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.)IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel a választottbíróósági ítéletben meghatározott CHF összegre és annak árfolyamára.

Budapest, 2014. március 17.

Dr. Török Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k. előadó
bíró, Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. bíró